

BELGIË - BELGIQUE
PB. - PP
9300 AALST 1
3-2836

periodiek#01 jan.06>feb.06 **Netwerk/centrum voor
hedendaagse kunst**

07/01 > 11/02

Tentoonstelling

Side Effects

11/01

20:30 Film

Dear Wendy

18/01

20:30 Film

Va, vis et deviens

25/01

20:30 Film

Tokyo Story,
Monogatari

27/01

Event#01

01/02

20:30 Film

My summer of love

04/02

**20:30 Installatie/
Performance**

Direct Cut

08/02

20:30 Film

El séptimo día

15/02

20:30 Film

Tickets

18/02

20:30 Concert

Another side of Radian:
A Mosz-label night

22/02

20:30 Film

Don't Come Knocking

SIDE EFFECTS

Lynne Cohen / Bert Danckaert

Tentoonstelling

Side Effects brengt het werk samen van twee fotografen. Lynne Cohen (CA) en Bert Danckaert (BE) bestuderen in hun foto's bizarre verschijningen die het gevolg zijn van menselijk gedrag. Beide kunstenaars leggen de residu's van menselijke activiteit vast zonder de mens zelf te tonen. De constructies die ze registreren hebben bij Cohen veeleer een 'objet trouvé'-gehalte terwijl Danckaert het landschap combineert met het stilleven. In beide gevallen is er sprake van een scherpe en humoristische omgang met het artificiële en het banale. Waar Cohen de binnenruimte opzoekt en zich beperkt tot het fotograferen van interieurs, richt Danckaert zijn blik vooral op de open ruimte van voorstedelijke urbanisatie. Beiden genereren ze gesloten beelden met een sterk claustrofobisch karakter. De decors die ze lijken vast te leggen zijn zo besloten in het kader van het beeld dat er geen in- of uitgang lijkt te zijn.

Bert Danckaert brengt een selectie uit *Make Sense!*, een uitgebreid fotografisch werk waaraan hij sinds 1999 werkt. Hij combineert het bijzondere van zijn uitgebalanceerde composities met de dorre banaliteit van zijn onderwerpen. De toevallige verschijning van haast onontcijferbare (en daardoor absurde) constructies krijgt hier een existentiële betekenis.

Lynne Cohen presenteert het recent tot stand gekomen *Camouflage* dat in Netwerk voor het eerst getoond zal worden. Het is een overzicht van en een terugblik op Cohens carrière die teruggaat tot het begin van de jaren zeventig. In *Camouflage* brengt ze werken samen die nooit eerder tentoongesteld of gepubliceerd werden, soms omwille van louter formele afwijkingen, dan weer bleken sommige foto's meer tijd nodig te hebben en waren ze de voorbode van latere periodes.

Beide fotografen gaan uit van een schijnbaar neutrale registratie maar werken allerminst documentair. Het metaforische en symbolische karakter van hun foto's heeft een conceptuele, sociale en een politieke ondertoon.

(boven) Bert Danckaert
(onder) Lynne Cohen

Tentoonstelling
07/01/06 t/m 11/02/06

Opening
za. 07/01/06 - 20:30u
Open woe. t/m za. 14:00 tot 18:00
(ook toegankelijk tijdens Event#01)

Meer info
www.lynne-cohen.com
www.bert-danckaert.be

Ersatz en kinderspeelgoed

De Canadese Lynne Cohen is al jaren een vaste waarde in de internationale (foto)kunstscène. De laatste dertig jaar fotografeert ze interieurs. Haar specifieke aandacht gaat daarbij naar bizarre plaatsen zoals kuuroorden, laboratoria of klaslokalen. In die ruimtes vindt zij achtergebleven constructies van schijnbaar absurde activiteit. De zorgvuldig gekozen locaties en de strakke vormgeving van haar beelden resulteren in een surreële opeenstapeling van artefacten. Cohen lijkt de fotograaf van kunstmatig opgebouwde situaties of museale installaties zoals we die kennen van bijvoorbeeld Guillaume Bijl. Toch toont ze ons plaatsen uit de echte wereld. Ze sculpteert en registreert tegelijkertijd.

Je hele carrière fotografeer je interieurs.

Cohen: Klopt, het lijkt erop dat ik de afgelopen 30 jaar uitsluitend interieurs heb gefotografeerd. Toch maakte ik ook enkele buitenopnamen. Op een vreemde manier leken ook die foto's claustrofobisch, alsof de lucht een muur was en je het gevoel kreeg dat er, net zoals in de interieurs, geen uitgang leek te zijn. Toch bleek buiten werken een meer gekunstelde aangelegenheid waarbij ik meer beslissingen moest maken. Bijvoorbeeld: waar moet je gaan staan? Kaderbepalende keuzes stonden haaks op de manier waarop ik mijn onderwerpen bekijk als 'gevonden voorwerp'. Ik wil niet op zo'n manier 'ingrijpen' in de wereld. Aan de andere kant vervalt de opdeling binnen/buiten wanneer je mijn werk bekijkt als een vorm van installatiekunst.

Je begon in de vroege jaren zeventig als beeldhouwer en graficus.

Cohen: Het was de tijd van de pop-art, het minimalisme en conceptuele kunst. Dat had een grote invloed op zowel mijn beelden, grafisch werk als de foto's die ik wat later begon te maken. In mijn sculpturen gebruikte ik materialen en werkwijzen die ik ontleende aan de populaire cultuur om ze om te vormen tot onidentificeerbare, minimalistische objecten. Voor mijn grafisch werk gebruikte ik materiaal uit doe-het-zelf boeken en reclamecatalogen en plaatste die beelden tegenover citaten uit de filosofie. Ook in de fotografie eigende ik me iconen uit de dagelijkse wereld toe om er op die manier kritiek op te uiten.

Toch koos je definitief voor de fotografie?

Cohen: Ja, ik wilde me niet langer isoleren in mijn atelier. Het was mijn bedoeling foto's te maken die verbonden waren met zowel de alledaagse realiteit als met de kunst. Ik wilde – en dat doe ik

Lynne Cohen - uit de serie *Camouflage*

nog steeds – foto's maken die tegelijkertijd een inhoudelijke basis hadden én verleidelijke objecten waren. Het moesten beelden zijn die het gewone en onwaarschijnlijke met elkaar zouden verbinden.

Verder stelt de camera me in staat beelden te maken die op één of andere mysterieuze manier 'op zichzelf' tot stand zijn gekomen, zonder enig spoor van de aanwezigheid van de kunstenaar. Het leek me – zoals veel andere conceptuele kunstenaars de fotografie benaderden – een medium zonder pretentie, zonder de kunsthistorische ballast van de schilder- of beeldhouwkunst en verbonden met de wereld op een manier dat het de hand van de kunstenaar afwezig maakt.

Het bracht ook een ideologie met zich mee die dicht bij de arte povera stond. Dat laatste aspect is uit mijn werk verdwenen, de productie van de foto's die ik vandaag maak, is erg duur.

Je werk is, net zoals dat van veel andere hedendaagse fotografen, sterk verbonden met Duchamps 'ready made'. Je verplaatst de gevonden objecten niet letterlijk naar het museum maar verpakt ze in een foto.

Cohen: Ik zie mezelf als een verzamelaar van fragmenten uit de wereld die ik fotografisch tot gevonden installaties omvorm. Bovenal hanteer ik Duchamps houding van neutraliteit of onverschilligheid. Niet zozeer ten aanzien van

de onderwerpen die ik fotografeer maar ten aanzien van de formele strategie die ik toepas. Hiermee bedoel ik dat ik in mijn vormgeving de opbouw imiteer zoals die bijvoorbeeld gebruikt wordt in de productie van postkaarten of jaarverslagen. Ik ontleen er kenmerken aan zoals symmetrie, een platte belichting en een grote scherpte. Mijn foto's zijn misleidend neutraal, schijnbaar emotioneel, terwijl ze naar iets dieper verwijzen.

Kan je dat omschrijven?

Mijn werk gaat vaak over psychologische, sociologische, intellectuele en politieke ersatz. Dat komt het duidelijkst naar voren in de vroege foto's van feestzalen, mannenclubs en woonkamers, maar hetzelfde komt aan bod in het latere werk van schietstanden, klaslokalen of militaire installaties. Vooral in mijn latere werk suggereer ik vreemde overeenkomsten tussen de echte wereld en periodes uit de hedendaagse kunst of de kunstgeschiedenis. In die werken vind je Kosuths klokken, Flavins lampen, de bedden van Whiteread, de schoolborden van Beuys, Judds dozen en veel andere herinneringen aan actuele kunst. Meer recent ben ik gefascineerd door begrippen als misleiding, claustrofobie, manipulatie en controle. Dat vind je terug in de foto's van politiescholen met menselijke schiet-schijven, kuuroorden die er uitzien als gerechtelijke laboratoria en opleidingscentra zonder uitgang.

In het begin van dit gesprek had je het ook al over claustrofobie...

Cohen: Wanneer ik het over claustrofobie heb, gebruik ik de term vooral metaforisch. Vaak krijg je het gevoel dat er geen in- of uitgang aanwezig is in de ruimtes die ik fotografeer, dat bedoel ik zowel fysiek als ideologisch. Door de dingen fotografisch uit hun context te rukken verhoog je dat gevoel nog eens.

Heeft het kader – de muren rond het beeld – iets te maken met die claustrofobie?

Cohen: Ik geloof niet dat het kader zó bepalend is voor wat er gebeurt in mijn beelden. Het kadren moet vooral verleidelijk neutraal gebeuren en de toeschouwer moet het gevoel krijgen dat de randen van het beeld net zo goed ergens anders zouden kunnen liggen. Waar de foto over gaat komt voort uit het afgebeelde en hoe dat

wordt omgevormd tot fotografisch object. Het kader is er louter om dat te kunnen omvatten. Ik wil dat de toeschouwers zowel fysisch als psychologisch betrokken raken; dat zij het gevoel hebben dat het beeld verder loopt, voorbij de randen van het kader in de ruimte waarin zij zich bevinden en dat het kader waardoor ze kijken er gewoon toevallig is. Wanneer ik dat bereik, verdwijnt de grens tussen de afgebeelde ruimte en de ruimte waarin de toeschouwer zich bevindt.

En hoe bereik je dat?

Cohen: Soms gebeurt het in het afdrukproces, soms zit het in de structuur en details van het afgebeelde interieur. Ook het licht is bijzonder belangrijk in mijn werk: vaak verwijzen schaduwen naar de ruimte buiten het kader. De ruimte van het beeld wordt zo deel van een groter geheel in plaats van een gesloten op zichzelf staand gegeven. In sommige foto's wordt het licht haast tastbaar. De illusie van de werkelijke ruimte komt gedeeltelijk voort uit de perspectiefwerking van de camera maar vooral uit de manier hoe het licht speelt met de objecten. Terwijl het objectief de ruimte bevriest, brengt het licht de dingen tot leven waardoor ze in beweging lijken te zijn.

Er wordt wel eens gezegd dat de fotograaf het kader gebruikt als middel om dingen uit het beeld weg te laten en dat de schilder eerder bepaalt wat er in het kader komt.

Cohen: Ik denk dat het moeilijk is te veralgemenen wat schilders of fotografen doen. In mijn geval kies ik er soms voor dingen uit het kader weg te laten en soms beslis ik wat er in moet. Ik veronderstel dat dat proces bij schilders niet anders is.

Er zijn ook nog de formica lijsten die je gebruikt...

Cohen: Aanvankelijk was ik vaak ontevreden met de typische museum-lijst. Op een bepaald moment begon ik formica lijsten te gebruiken. Formica wordt fotografisch geproduceerd en het weerspiegelt marmer, graniet, steen of andere oppervlakken die je in de foto's vindt. Ik selecteer een bepaald soort formica op basis van de resonantie die het heeft met wat er gebeurt in het beeld. Bijvoorbeeld: de namaakmarmeren lijst van een foto van een kuuroord imiteert het marmer op de foto; of de gele lijst van het werk

Classroom waarop een model van een Hercules bommenwerper wordt getoond, doet denken aan mosterdgas; en de groene lijst rond een foto van een militaire installatie verwijst naar canvas of camouflage.

Zeer recent werk je ook in kleur. Is dat een radicale verandering in je werk?

Cohen: Wanneer mensen mij in het verleden wel eens vroegen waarom ik nooit in kleur werkte, antwoordde ik dat ik dat wel deed. De lijsten vullen de dimensie van kleur in. Vaak denk ik dat kleur veel met de herinnering te maken heeft, de herinnering aan de dominante kleur of de kleur die men niet vergeten kan. Ik dacht nooit dat kleurenfoto's een weergave waren van de 'echte' kleuren van een plaats. Denk bijvoorbeeld aan 'wit', het is altijd verschillend hoe de kleurenfilm wit weergeeft, vermengd met geel of blauw of wat ook. Het 'wit' dat men zich herinnert, was misschien wel gewoon puur en simpel wit. Mij leek het erop dat de kleurenfilm te veel weergaf, vooral te veel 'verkeerde' informatie. Op een bepaald punt dacht ik eraan om van een zelfde onderwerp zowel zwart-wit als kleurenopnamen te maken en er niet over na te denken wat dan wel het verschil zou zijn totdat ik de afdrukken zag. Op een bepaalde manier lijken de kleurenfoto's op het kinderspeelgoed van

Fisher-Price. Dat maakt ze tegelijkertijd minder én meer sinister. Toen ik de foto's ging afdrukken, liet ik het idee vallen om de kleuren 'juist' te krijgen omdat ik besepte dat de kleur altijd fout was. Dus liet ik mijn beslissingen afhangen van hoe 'fout' het beste werkte. Die werkwijze verschilt compleet van het werken in zwart-wit waar er wel een 'juist' en een 'fout' is.

Hoe verhoudt je werk zich tot de wereld waaruit het ontstaat?

Cohen: Mijn werk is tegelijkertijd een deel van en een reactie op de wereld. Het is mijn bedoeling verleidelijke, zelfs sculpturale objecten te maken waarvan de boodschap vaak kritisch is. Terwijl de toeschouwer in de illusie van de beelden opgenomen wordt, wil ik hem eraan herinneren dat hij naar een beeld kijkt zoals Brecht of Goddard het publiek er aan herinnerden dat zij zich in een theater of een bioscoop bevonden. Ik doe dat soms door de wereld in zwart-wit te veranderen, door de dingen uit hun context te rukken, door betekenissen te verhullen, door het gebruik van formica lijsten en veel andere manieren.

Bert Danckaert

De auteur is kunstenaar en freelance journalist voor De Tijd.

Gestold: de cityscapes van Bert Danckaert

‘De relatie tussen taal en schilderkunst is een oneindige relatie. Dit betekent niet dat woorden onvolmaakt of gebrekkig zijn, of dat, wanneer ze geconfronteerd worden met het visuele onoverkomelijk inadequaats blijken te zijn. Het ene kan echter niet herleid worden tot het andere: we zeggen tevergeefs wat we zien en wat we zien ligt nooit besloten in wat we zeggen. En het is tevergeefs dat wij proberen om door het gebruik van beelden, metaforen of vergelijkingen te tonen wat we zeggen....’

Zo staat het geschreven in *Les mots et les choses* van filosoof Michel Foucault, door Amerikanen wel eens *France's great wizard of paradox* genoemd. De plaats waar men spreekt en de plaats waar men kijkt, konden volgens de filosoof nooit samenvallen. Het is hier niet relevant om de these van Foucault, die hij vanuit een andere invalshoek eveneens belichtte in het essay *Ceci n'est pas une pipe* (1968) naar aanleiding van het werk van Magritte, nauwgezet te bestuderen en te analyseren. We kunnen het hier bij houden: de 'plaats' waar we kijken en de 'plaats' waar we spreken vallen niet – nooit – samen. Dit soort incompatibiliteit spreekt eveneens uit het werk van Bert Danckaert. Zijn beelden lenen zich niet tot verbale of tekstuele vertaling. Ze zijn besloten in zichzelf. Een samenspel van herkenbare elementen die we ergens ook ervaren als abstracties. Het vertrouwde dat uit zijn context werd gelicht en elders werd geplaatst. Geïsoleerd en afgesloten van de fysieke realiteit die we voelen, horen en proeven. Kijkgaten in een vuistdikke muur, patrijspoorten in de boeg van een schip.

Kil, strak en onpersoonlijk. Dit zijn op het eerste gezicht de voornaamste eigenschappen van de foto's die Danckaert maakt. Banale straatzichten waarin alle elementen netjes tegenover elkaar afgewogen worden, waaruit een gevoel

voor harmonie en evenwicht, orde en regelmaat spreekt. Het onwerkelijke karakter van de alledaagse realiteit wordt in deze beelden naar boven gehaald. Ze lijken haast te geconstrueerd om 'waar en echt' te zijn. Alsof elk overbodig detail werd geëlimineerd en al het overtuigende op een artificiële manier werd uitgezuiverd. En toch is manipulatie hier zo goed als afwezig, het aantal reinigingsoperaties en digitale bewerkingen die Danckaert met de computer uitvoert is immers minimaal. Letterlijke enscenering is hem vreemd. Het gaat om een vorm van pure registratie waarbij de maker bepaalt wat 'de reikwijdte' van het beeld zal zijn. Straatfotografieën die men overal en dagelijks aantreft worden omgeturnd tot meerduidige 'situaties' door de kadering. Het inzoomen op deelaspecten zorgt ervoor dat er een significante totaliteit ontstaat. Danckaert zorgt voor een vorm van erosie: het overbodige wordt uitgesleten en vloeit weg. Wat blijft is een soort naakte essentie, een geladen nietszeggendheid.

In dat opzicht kan Danckaerts werk conceptueel worden genoemd, een inzicht wordt omgezet in vorm en het onderliggende denkproces werkt als een structurerende kracht. Door bepaalde 'onderdelen' – onze blik op de omgeving is immers altijd panoramisch – te isoleren, bepaalde accenten te leggen en een soort orde en syste-

Bert Danckaert - uit de serie *Make Sense!*

matiek aan te brengen, probeert de fotograaf betekenissen te ontlokken aan de zichtbare werkelijkheid van alledag. De betekenis van de dingen op zich, de dingen in relatie tot elkaar en de betekenis van het 'kunstmatige' beeld dat die verhoudingen vastlegt. Zijn zoeken naar patronen, ritme en cadans staat gelijk met het zoeken naar een meer omvattende verklaring voor hetgeen we dag aan dag waarnemen. Ergens is het een poging om een door- en inzicht te krijgen in de wereld, een poging die gedoemd is om te mislukken. De orde en ogenschijnlijke netheid van de 'gevonden' beelden staat meteen ook voor een gemis aan betekenis. 'Het is allemaal onzin, het gaat nergens over maar juist

dat is essentieel', weet hij. Danckaert gaat op een lichte en speelse manier om met de algehele absurditeit van het bestaan, wat wel eens de existentiële leegte zou kunnen zijn. 'De wereld is een cirkelbeweging, het in stand houden van een activiteit die nergens op slaat.' En toch creëert hij – tegen beter weten in – met zijn uitgepuurde beelden de illusie dat er zoiets bestaat als een onderliggend totaalschema, een betekenisraster dat inhoud geeft aan wat op het eerste gezicht nietszeggend en onsamenhangend is.

Wat mij intrigeert aan de beelden uit de serie *Make Sense!* zijn de interne spanningen. De spanning tussen abstractie en figuratie, stiele-

Bert Danckaert - uit de serie *Make Sense!*

ring en realisme, representatie en registratie. De foto's hebben een picturale kwaliteit, ze kunnen gezien worden als een samenspel van uitgezuiverde kleurvlakken die in een breekbaar evenwicht tegenover elkaar werden geplaatst. Danckaert speelt met interne verhoudingen, met open en gesloten vormen met de wisselwerking tussen horizontale en verticale elementen, interieur en exterieur, oud en nieuw. Door de uitgeknipte plaatsing en met behulp van bepaalde kleurklemtonen worden verbanden gelegd. Een afrastering gaat een dialoog aan met een bloedrode deur op ooghoogte, een schonkige bladerloze boom speelt een spel van gelijkenis en contrast met een aantal straatpaaltjes, roodwitte gevaarstekens 'communiceren' met gesloten rolluiken. Zijn buitenscènes zijn uiteraard figuratief maar nergens is een mens te bekennen. Wat we zien is het residu van menselijke activiteit, de sporen die nagelaten worden in het stedelijk landschap. In deze verstilde 'straatportretten' krijgen voorwerpen als vuilniszakken,

verkeersborden, trottoirtegels, cementkegels en elektriciteitsbakjes een sculpturale waarde. Alsof het om gevonden installaties gaat, alsof de wereld een grote voorbedachte compositie is. Die kleine verschuivingen en transformaties zijn wezenlijk. Alles lijkt logisch en natuurlijk en tegelijkertijd gekunsteld, het resultaat van een zorgvuldig wikken en wegen. Het banale wordt aan zich weergegeven en toch op een hoger niveau getild doordat het lijkt alsof de foto's het resultaat zijn van een doorgedreven oefening in compositie. Rigoureuus en consequent. En tegelijkertijd zo fragiel en breekbaar. Alsof de illusie net zo makkelijk doorprikt kan worden als een kleurige feestballon. De paradox als motor.

Ann Demeester

De auteur is directeur van De Appel, centrum voor hedendaagse kunst in Amsterdam.

Bovenstaande tekst verscheen in Handleiding 98 - 00, het jaarboek van Netwerk Galerij.

Exploring the room © Olivier Vanderaa

Event

vr. 27/01/06 - 20:00

toegang € 10 / 7

info & tickets: 053/70 97 70

www.netwerk-art.be

voorverkoop via Fnac 0900/00600

EVENT#01

Naar aanleiding van de tentoonstelling *Side Effects* en in overleg met de kunstenaars stelt Netwerk een event voor waarin werken uit verschillende kunstuitingen de sfeer en de inhoud van de tentoonstelling onderbouwen.

20:00 Lezing

Lezing door Jean-Louis Poitevin (FR), essayist, naar aanleiding van het verschijnen van de publicaties *Camouflage* van Lynne Cohen, *Le Point du Jour* éditeur en *Make Sense!* van Bert Danckaert. *Make Sense!* is een productie van Project & Project vzw en Netwerk vzw en wordt uitgegeven door POC (FR). Jean-Louis Poitevin schreef o.a. essays over Julien Gracq et Robert Musil.

Exploring the room LAB[au] met Els Viaene, Petersonic, Eavesdropper

Exploring the room is een performance waarbij soundscapes en real time geproduceerde computerbeelden in dialoog gaan met elkaar. Een kubus met vier projectievlakken en quadrofonisch geluidsontwerp, herbergt de drie muzikanten/performers. Door die abstracte plaats verdwijnen alle directe links tussen het publiek en de performers, en wordt de aandacht gevestigd op het auditief en visueel werk.

Het publiek wordt uitgenodigd om het geheel te bekijken en te beluisteren vanuit verschillende standpunten. De term *Exploring the room* is zowel van toepassing op de performance, als op de zoektocht van het publiek.

LAB[au] werd opgericht in 1995 als laboratorium voor meta-design en legt zich toe op de implicaties van computergebaseerde communicatietechnologieën bij het ontwerpen van structuren en onderzoekt van daaruit hun impact op architectuur en urbanisme.

Els Viaene was eerder te gast in Netwerk met haar allereerste live performance en later met Johan Hoogewijs. Els Viaene verzorgt samen met Yves De Mey het radioprogramma *Core Audio* op FM Brussel.

Peter Baert (Petersonic) maakte vorig jaar met *Touch#6* een sterke plaat met invloeden uit elektronica en popmuziek.

Yves De Mey (Eavesdropper) maakt geluidsinstallaties en composities voor hedendaagse dans, theater, dj-sets, film en performances. Daarnaast runt hij het low profile label *Knobsounds*.

Visual architects: LAB[au]

Sound architects: Els Viaene, Petersonic & Eavesdropper

www.lab-au.com – www.knobsounds.com

Jacques Tati / Retour à la terre (1938) / L'ecole des facteurs (1946) / Jour de Fête (1949) / Les Vacances de Monsieur Hulot (1953) / Playtime (1967) / Traffic (1972) / Parade (1975)

Jacques Tati / Mon Oncle (1958)

Het fotowerk van Bert Danckaert en Lynne Cohen staat dicht bij de geest van het werk van Jacques Tati. Het ontstaat vanuit sociale en politieke beweegredenen, maar er is geen concrete boodschap.

Hoewel het verhaal altijd extreem simpel is, zijn de films van Tati ook heel satirisch: in al zijn films levert Tati kritiek op de huidige moderne maatschappij. Volgens Tati gaan techniek, decadentie en hebzucht een steeds grotere rol spelen in onze samenleving. Echte menselijke waarden zoals individualiteit, gezelligheid, behulpzaamheid en lichaamsbeweging gaan hierdoor verloren. In alle films van Tati staan mensenmassa's centraal maar er is

altijd een personage dat zich niet wil aanpassen maar uiteindelijk toch oplost in de massa. Dit individu, monsieur Hulot, altijd door Tati zelf gespeeld, vecht (vaak onbewust) tegen de moderniteit. Hij begrijpt niets van machines en dat resulteert vaak in hilarische mislukkingen, waarin de moderne techniek vernietigd wordt door de menselijke natuur. In veel van z'n films wordt de goeie oude tijd, geplaatst naast de moderne techniek. Nostalgie botst met de fantasieloze, decadente, massale en onpersoonlijke wereld van de moderne tijd.

Jacques Tati (1907-1982) staat bekend als één van de grootste filmregisseurs aller tijden. De films van Tati zijn zogeheten slapstickcomedies, met een minimale plot en vrijwel zonder dialoog, waarin de stuntelige bewegingen van de personages centraal staan. Het grote verschil tussen Tati en andere slapstickkomieken (Charly Chaplin, Buster Keaton, Laurel&Hardy, Mr. Bean), is dat zijn films veel subtieler zijn. Tati gebruikte geen overdreven grappen, maar juist heel stille kleine grapjes die verborgen zaten in een scène. Die scènes zijn bijna altijd gefilmd in totaalshots waardoor de camera, en dus ook het publiek, op afstand blijft. Hierdoor zijn de films een soort observaties van het gedrag van mensen. Tati laat een absurde satirische spiegel zien van het dagelijkse leven.

De films van Tati vormen als het ware het decor voor Event#01. Mon Oncle wordt eenmalig geprojecteerd in de grote zaal, de overige films worden in loop vertoond op diverse locaties in het gebouw.

22:30 DJ

Eavesdropper

Eavesdroppers muziek is een mix van minimale en gedetailleerde composities en heviger ritmisch werk, voorzien van donkere en gelaagde texturen, zowel van elektronische als akoestische oorsprong.

Performance

Installatie/Performance
za. 04/02/06 - 20:30 (try out)
toegang gratis
www.netwerk-art.be

Direct Cut **Alexandra Dementieva** (RU)

Direct Cut, de interactieve installatie met twee videoprojecties en 99 interactieve tapijten is gebaseerd op hedendaagse cinema en sociale psychologie.

Het is een verhaal over twee personen die in een moeilijke en complexe relatie met elkaar verwickeld zijn. Zij is een mysterieus persoon die kan gesitueerd worden in de films van David Lynch. Ze mompelt onduidelijk, roept en huilt. Ze communiceert voornamelijk via lichaamstaal.

Hij, geïnspireerd op personages uit het oeuvre van Jean-Luc Godard, is een eerder extravert figuur die in al zijn acties aandacht en betrokkenheid van de toeschouwer vraagt. Hij praat voortdurend, citeert verscheidene auteurs, haat de conformistische maatschappij en roept op hiertegen te ageren. Afhankelijk van de veranderingen in het script wordt hij de 'winner' of de 'loser'.

De afstand tussen de toeschouwers en de personages, het aantal toeschouwers en de snelheid waarmee ze zich door de ruimte bewegen, beïnvloeden de verhaallijn en de gedragingen van de acteurs. Wanneer de bezoekers op grotere afstand of afwezig zijn, reageren de personages met elkaar op willekeurige tijdstippen.

www.alexdementieva.org

In residentie

De hedendaagse dans werkt sinds jaren met het vocabularium van de beeldende kunst of gebruikt video en hedendaagse elektronica om de perceptie van het lichaam in vraag te stellen. Eerder dan zich toe te leggen op de klassieke podiumsituatie is een significant deel van de jonge choreografen op een creatieve manier op zoek naar een ontmoeting tussen beeld, object en lichaam.

Om die kunstenaars toe te laten de rijke schakering aan mogelijkheden die het artistiek performatieve proces los van het artistieke product biedt, ten volle te benutten, ondersteunt Netwerk hun onderzoek en ontwikkeling van een artistiek project, en een eventuele presentatie ervan. Dit laatste kan dan onder de vorm van een 'publieksmoment', dat gezien wordt als een onderdeel van het creatieproces of, eventueel later, kan uitgroeien tot een volwaardige voorstelling.

Tawny Andersen (DK/CA) **Alexandre Le Petit** (FR)

Tawny Andersen en muzikant/performer Alexandre Le Petit werken in Netwerk aan hun artistiek onderzoek. De

hoofdthema's van het onderzoek zijn val, tijd, schoonheid, perceptie; ideeën die aan elkaar en aan de mythe van Icarus worden gelinkt op een associatieve en filosofische manier. Het basisconcept is de deconstructie van het moment van de val, het onderzoek van de elementen en de presentatie ervan gedurende een langere tijd.

Andersen en Le Petit streven naar een integratie van beweging, geluid en beeld om een taal te ontwikkelen die de grenzen van het formalisme overstijgt.

Heine Avdal (NO)

In *Some notes are* (Deepblue vzw) wil Heine Avdal actief werken met andere media. Hij wil onderzoeken hoe processen uit diverse media kunnen 'geleend' worden om tot een performance te komen. Die informatie wil hij behandelen met het lichaam: beweging ontwikkelen uit de schematische organisatie van technologische media. Het is dus niet alleen het product van die media dat hem interesseert, het zijn de processen inherent aan die media en hun manier van dataverwerking.

Andere media zullen niet enkel een dienende functie hebben in situaties of acties; elk medium moet als autonoom element in de performance overeind kunnen blijven.

www.deepblue.be

Geluid

Concert

za. 18/02/06 - 20:30

toegang € 10 / 7

info & tickets: 053/70 97 70

www.netwerk-art.be

voorverkoop via Fnac 0900/00600

Another side of Radian:

A Mosz-labelnight met Kapital Band 1, Lokai & Gustav

Radian is het Oostenrijkse trio Martin Branlmayr (drums), Stefan Németh (elektronica) en John Norman (bas). Met *Another side of Radian: a Mosz-labelnight* geeft Netwerk een staalkaart van de nevenprojecten van die Weense band uitgegeven op Mosz.

Mosz is het label van Stefan Németh (o.a Radian) & Michaela Schwentner (o.a. Jade*) uit Oostenrijk. Het label ligt qua muziekstijl tussen analoog en digitaal en vormt een platform voor diverse individuele ideeën en non-conformistische vormen. Gerelateerd aan het Megolabel. Een avondje Alpentronica.

Kapital Band 1 © Stefanie Berger

Gustav is het alterego voor de innemende singer-songwriter Eva Jantschisch die haar maatschappijkritische teksten in een bedding van elektronica en ongebruikelijke instrumentatie brengt. *Kapital Band 1* is het duo Nicholas Bussmann (Beige Oscillator) en Martin Branlmayr (Radian). De abstractie van "pop" of "funk" is hetgeen hen interesseert. Uitgeklede pop waarvan enkel de basisidee overblijft. Een unieke popbastaard.

Lokai is het project van Stefan Németh (o.a. Radian) en Florian Kmet (o.a. Superlooper). Het basisgegeven is het combineren en uitbreiden van het klankbord van een elektrische gitaar met elektronica op een structurele en tonale manier. Het geheel wisselt af tussen zeer gelaagde nummers en fragiele melodieën.

www.mosz.org

Film

Cinema Palace
Bert Van Hoorickstraat 4 - Aalst
toegang € 5 / 4,25
info & tickets: 053/70 97 70
www.netwerk-art.be

NETWERK Film

Netwerk presenteert iedere woensdag in Cinema Palace onder de noemer Netwerkfilm een mix van alternatieve langspeelfilms, filmklassiekers en documentaires.

2006 start met Thomas Vinterbergs (cf. *Festen*) gewelddadige antigeweldsallegorie *Dear Wendy*, naar een omstreden scenario van Lars von Trier. Even confronterend en bovendien zeer innemend is *Va, Vis et Deviens*, over de hongersnood in Soedan anno 1984.

In het kader van de tentoonstelling *Side Effects* van Lynne Cohen en Bert Danckaert en als voorbode van Event#01 presenteert Netwerk de klassieker *Tokyo Story, Monogatari* uit 1953 van Yasujiro Ozu. *My Summer of Love* doet terugdenken aan het even ontvlambare *Heavenly Creatures*. Februari sluit af met een ode aan enkele meesters: het prachtig gefilmde *El Séptimo Día* van Carlos Saura, *Don't Come Knocking* van Wim Wenders met magistrale beelden en een sterke soundtrack van T Bone Burnett. En tot slot *Tickets* van het trio Ken Loach, Ermanno Olmi en Abbas Kiarostami.

woe. 11/01/06 - 20:30

Dear Wendy (DK)

Thomas Vinterberg

De jonge Dick woont in het arme mijnwerkerstadje Estherslope. Als hij op een dag een revolver vindt, voelt hij zich er, ondanks zijn pacifistische overtuiging, door aangetrokken. Met zijn revolver in de hand weet hij een stel jongeren uit het plaatsje ervan te overtuigen deel te nemen aan een geheime club die zich The Dandies noemt. De club baseert haar regels op de principes van het pacifisme, maar ook op vuurwapens. Ondanks hun geloof in de belangrijkste regel – trek nooit je wapen – komen ze al snel in een situatie waaruit blijkt dat regels er zijn om doorbroken te worden.

met: *Jamie Bell, Bill Pullman, Michael Angarano, Danso Gordon, Novella Nelson, Chris Owen, Alison Pill*

woe. 18/01/06 - 20:30

Va, Vis et Deviens (FR)

Radu Mihaileanu

1984, hongersnood in Afrika. Duizenden Afrikanen uit 26 landen worden door de honger naar een vluchtelingenkamp in Soedan gedreven. Op initiatief van Israël en Amerika wordt een actie op poten gezet om de Ethiopische Joden naar Israël over te brengen. Een christelijke moeder dwingt haar zoontje van negen, zich aan te geven als Jood en zich zo te redden van de hongersdood. Officieel aangegeven als wees wordt het kind geadopteerd door een Franse familie uit Tel Aviv. Hij groeit op met de angst

Tokyo Story, Monogatari

My Summer of Love

dat zijn dubbele leugen uitkomt. Hij ontdekt de liefde, de Westerse cultuur, het jodaisme maar ook het racisme en de oorlog in de bezette gebieden.

met: Yaël Abecassis, Roschdy Zem, Moshe Agazai, Sirak M. Sabahat, Rami Danon, Raymonde Abecassis, Moshe Abebe

woe. 25/01/06 - 20:30

Tokyo Story, Monogatari (JP)

Yasujiro Ozu

Tokyo story, Monogatari uit 1953 is een film van de Japanse meester Yasujiro Ozu, die faam maakte met de manier waarop hij de levens van doodgewone mensen in beeld bracht. *Tokyo Story, Monogatari* is het verhaal van de vervreemding tussen ouders en hun kinderen. Het oudere echtpaar Hirayama reist van het platteland naar Tokio, waar hun kinderen wonen. Daar stuiten ze op onverschilligheid en onwil om tijd met hen door te brengen. Het bezoek loopt op een teleurstelling uit en de ouders vertrekken naar huis. Enkele dagen later overlijdt de moeder en is het de beurt aan de kinderen om de reis te maken. Ozu portretteert zowel de generatiekloof als de kloof tussen de oude traditionele, rustige wereld van de ouders en de moderne wereld met volle agenda's en een immer groeiende industrie. Shots van de rustieke, natuurrijke leefomgeving van de ouders worden afgewisseld met verschillende shots van fabrieken en flatgebouwen in aanbouw.

met: Chishu Riyu, Chieko Higashiyama, Setsuko Hara, Sô Yamamura

woe. 01/02/06 - 20:30

My Summer of Love (UK)

Pawel Pawlikowski

Mona heeft een bromfiets gekocht zonder motor maar verder is het een prachtig ding. Ze woont met haar broer Phil, een voormalige kroegbaas die het licht heeft gezien en de alcohol achter zich heeft gelaten. Tamsin is een rijke, verwendte jongedame die haar leven slijt in verleidelijke decadentie. Mona en Tamsin ontmoeten elkaar in de moerassen, net buiten hun rustige dorpje in Yorkshire, en beginnen een intense maar onwaarschijnlijke vriendschap.

met: Natalie Press, Emily Blunt, Paddy Considine, Dean Andrews, Paul Antony-Barber, Lynette Edwards, Kathryn Sumner

woe. 08/02/06 - 20:30

El Séptimo Día (ES/FR)

Carlos Saura

In een verloren Spaans dorpje betwisten twee families al jaren de grenzen van hun grond. Dit conflict vindt zijn oorsprong in het mislukt liefdesverhaal van Luciana, onteerd en zonder echtgenoot achtergelaten. Het enige dat haar gezin nog bindt is een gevoel van wraak. De inwoners van het dorp zullen die wraak met hun bloed betalen.

met: Juan Diego, José Luis Gómez, José García, Victoria Abril, Yohana Cobo, Eulalia Ramón, Ramon Fontserè

woe. 15/02/06 - 20:30

Tickets (IT/GB/IR)

Ermanno Olmi, Abbas Kiarostami, Ken Loach

Drie regisseurs met wereldfaam maken samen één langspeelfilm over een treinreis van Innsbruck naar Rome. Naarmate de treinreis vordert worden de personages hoofd- of nevenpersonages. *Tickets* is een film over onverwachte ontmoetingen en de gevolgen ervan, over zij die geprivilegieerd zijn en zij die niets hebben en over de waarde van een treinticket.

met: Carlo Delle Piane, Valeria Bruni Tedeschi, Silvana De Santis, Filippo Trojano, Martin Compston, William Ruane, Gary Maitland

woe. 22/02/06 - 20:30

Don't Come Knocking (US)

Wim Wenders

Howard Spence (Sam Shepard) heeft betere dagen gekend. Vroeger speelde hij grote westernhelden, nu krijgt hij nog slechts onbeduidende bijrollen. Hij leidt een egoïstisch leven waarin hij de walging voor zichzelf probeert te vergeten door alcohol, drugs en sex.

met: Sam Shepard, Jessica Lange, Tim Roth, Gabriel Mann, Sarah Polley, Fairuza Balk, Eva Marie Saint

ontwerp: Gestalte \ Grafische vormgeving – druk: Die Keure, Brugge

Network / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72
× www.netwerk-art.be × info@netwerk-art.be × Tentoonstelling open van woe. t/m za. 14:00 - 18:00

Gesubsidieerd door de
Vlaamse Regering

